

Den næste sag på dagsordenen var:

29) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 15:

Forslag til folketingsbeslutning om hårdere straffe for voldtægt.

Af Helge Adam Møller (KF) m.fl.
(Fremsat 10/10 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Beslutningsforslaget fra De Konservative går ud på, at regeringen i dette folketingsår skal fremsætte de nødvendige lovforslag og foretage de nødvendige ændringer i administrative forskrifter for at hæve det generelle straffeniveau for voldtægt og for at indføre minimumsstraffe for voldtægt af personer under 18 år.

Vi havde lejlighed til at drøfte både straffeniveauet i voldtægtssager og indførelse af minimumsstraffe her i salen den 15. november i år i forbindelse med første behandling af et beslutningsforslag fra CD, B 10.

Jeg skal ikke gentage mit indlæg fra dengang, men blot fremhæve, at jeg er enig med Det Konservative Folkeparti, med forslagsstillerne i, at voldtægt er en særdeles alvorlig forbrydelse, og at straffen for voldtægt må udtrykke en klar og markant fordømmelse af forbrydelsen, at det aldrig har været mit eller regeringens ønske, at der skulle ske en sænkning af straffen i voldtægtssager – vi anser stadig voldtægt for at være en særdeles alvorlig forbrydelse – at jeg har bedt Rigsadvokaten om at undersøge, om der er sket en generel ændring af straffeniveauet på voldtægtssområdet. Når resultatet af undersøgelsen foreligger her sidst på året, det vil sige omkring årsskiftet, vil jeg tage stilling til, om der er behov for ændringer.

Beslutningsforslaget lægger op til, at der skal indføres minimumsstraffe for voldtægt af personer under 18 år. Spørgsmålet om minimumsstraffe var, som jeg nævnte, også oppe under førstebehandling af B 10, og jeg tror stadig ikke, at minimumsstraffe er vejen frem, heller ikke i sager om voldtægt, hvor offeret er under 18 år.

Igen skal jeg ikke gentage mig selv, men blot nævne, at udviklingen hidtil er gået i retning af at afskaffe minimumsstrafferammer, at en forhøjet minimumsstraf i voldtægtssager ikke indebærer, at der altid vil blive dømt en frihedsstraf

af den længde, der angives som minimumsstraf, idet der fortsat vil kunne ske strafnedsættelse eller bortfald efter straffelovens § 84 og § 85, og at vi i yderste konsekvens risikerer, at domstolene i videre omfang vil idømme bl.a. betingede domme, hvis der bliver for stor disharmoni mellem de forskellige straffebestemmelser.

I øvrigt kan jeg nævne, at Straffelovrådets generelle overvejelser om strafferammer i straffeloven vil omfatte en vurdering af spørgsmålet om minimumsstrafferammer.

Sammenfattende kan regeringen altså ikke støtte beslutningsforslaget. Jeg mener, at vi skylder os selv ikke at foretage de foreslåede, vidtgående, principielle ændringer af voldtægtsbestemmelserne, før vi har et ordentligt beslutningsgrundlag. Når Rigsadvokatens redegørelse om udviklingen i straffeniveauet foreligger, bliver der som nævnt lejlighed til at stilling til, om der er behov for initiativer på området. Dette vil regeringen afvente.

Sandy Brinck (S):

I Socialdemokratiet anser vi voldtægt for at være en meget krænkende og alvorlig forbrydelse. Enhver voldtægt er et angreb på den personlige intimsfære og dermed den personlige integritet med langvarige men til følge. Vi har aldrig ment eller signaleret, at samfundet skulle se med mildere øjne på voldtægtsforbrydelser.

I den socialdemokratiske gruppe har der også været reaktioner, når enkeltstående domme fremstår i pressen, men hverken offentligheden og dermed heller ikke vi som politikere har kendskab til de enkelte sagers konkrete forhold, og vi kan ikke på den baggrund drage vores konklusioner, hvis vi vel at mærke ønsker en saglig funderet lovgivning.

Justitsministeren har som allerede nævnt bedt om en redegørelse fra Rigsadvokaten for at få et helt billede af straffeniveauet i voldtægtssager. Dette egenhændige initiativ i sommer fra ministeren hilser vi fra Socialdemokratiet meget velkomment og forventer snart at se den redegørelse; sådan at vi kan få det rette grundlag for debatten.

Vi kunne godt begynde at gisne om dels et fald i straffeniveauet, dels årsagerne hertil. Vi kunne med stor rimelighed inddrage overvejelser om, hvorvidt der også i forhold til anmeldelser af voldtægt er sket en ændring, sådan som vi ser det i voldssager, nemlig at der anmeldes flere, og at offer og krænker kender hinanden i højere grad end tidligere, men tilbage står, om det

nu også er en saglig og en rimelig debat at føre på så alvorligt et område, eller om vi skal afvente den redegørelse, der kan klargøre fakta. I Socialdemokratiet føler vi, at vi skylder sagens alvor at tage en seriøs debat på et sagligt grundlag.

Når vi får redegørelsen fra Rigsadvokaten, kan det meget vel vise sig, at der er grunde til, at vi også fra socialdemokratisk side indgår i overvejelser om præciseringer eller skærper, for vi har altså som sagt intet ønske om, at samfundet skal se med mildere øjne på voldtægtsforbrydelser. Vi er stadig af den overbevisning, at voldtægt er en alvorlig og krænkende forbrydelse, som skal straffes konsekvent og hårdt, og derfor er strafferammen i dag jo altså også op til 10 år.

Forslagsstillerne har desuden et ønske om minimumsstraffe for voldtægt mod unge under 18 år. Udviklingen på alle andre områder går væk fra minimumsstraffe, hvilket vi i Socialdemokratiet støtter. Enhver dom er en konkret domsafsigelse, og forslagsstillerne nævner jo også i samme åndedrag dispensationsmuligheder fra minimumsstraffene i særlige tilfælde, og dermed kan man så tvivl om den reelle effekt af en minimumsstraf, samtidig med at man skal være opmærksom på, at indførelsen af minimumsstraffe, hvis de har en effekt, straffer den mildere del af forbrydelserne forholdsvis hårdere end dem, vi i realiteten vil ramme, nemlig de værste voldtægtsforbrydelser.

Denne debat er jo en genudsendelse. Så sent som den 15. november i år diskuterede Folketinget også en skærpelse af straffene samt minimumsstraffe i voldtægtsager, dengang foranlediget af et beslutningsforslag fra CD. Og det vil le utvivlsomt have kvalificeret debatten, hvis den var blevet taget op, efter at grundlaget for at genoptage emnet, nemlig Rigsadvokatens redegørelse, havde været til stede, sådan at vi ikke blot skal gentage debatten fra den 15. november.

Derfor kan jeg heller ikke tilføje noget nyt, men må afvise beslutningsforslaget på det nuværende grundlag.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Forslaget er jo udtryk for et ønske fra Det Konservative Folkeparti om at få sat straffene op for voldtægtsforbrydelser. Det ønske deler vi.

Vi har den opfattelse, at jo større friheden bliver i et samfund, jo større friheden bliver mellem mennesker, jo større er den krænkelse også, som en voldtægtsforbrydelse er udtryk for, og

det er noget, samfundet må lægge meget stor afstand til.

Derfor er vi heller ikke enige i, at man nødvendigvis behøver at lave en minutios undersøgelse af retspraksis. Det kan altid være gavnligt at vide, hvor retspraksis ligger, men det er jo helt politisk legitimt at have den opfattelse, at voldtægtsforbrydelsers strafferamme skal ligge et andet sted, end de ligger, navnlig når man sammenligner med f.eks. formueforbrydelser. Da hjælper en kortlægning af praksis ikke, og den kan man i øvrigt forvise sig om ved at læse Ugeskrift for Retsvæsen.

Jeg tror, det var under den sidste debat, at justitsministeren skældte os ud for at være ideologer i Venstre, og det er jo faktisk det, vi er vant til, så man kan udmærket have den opfattelse, og vi støtter de intentioner, som det forslag her er udtryk for.

Der, hvor i hvert fald nogle af os i Venstre er noget tvivlende, er, om minimumsstraffe er den rette fremgangsmåde. Vi har egentlig aldrig, i hvert fald ikke i nogle år, haft en grundlæggende debat om, hvordan man egentlig får domstolene til at udmåle en strengere praksis over en bank.

Vi mener som udgangspunkt, at forhøjelse af strafferammerne må være det rigtige. Med hensyn til minimumsstraffe har jeg i hvert fald personligt den erfaring, at det kan medføre det stik modsatte af det, man vil opnå, nemlig frifindelser, når man står med almindelige borgere, som skal være nævninge. Så fremgangsmåderne er i høj grad en diskussion værd i Retsudvalget, og det vil vi i hvert fald lægge op til.

Det er meget defensivt, når både justitsministeren og den socialdemokratiske ordfører siger, at man aldrig har ønsket en mildere praksis, men vi tør godt sige, at vi ønsker en strengere praksis, fordi opfattelsen af voldtægt i dag er en anden end for 50 år siden. Det er mere krænkende i dag, det er et indgreb i friheden uden lige. I og med som sagt at omgangsformerne er blevet friere, så er tvangen altså også blevet mere krænkende, og det synes vi skal afspejle sig i straffeloven. Derfor er vi altså meget positive over for dette forslag, men vi vil godt diskutere, om midlerne er de bedste.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg skal starte med at erkende, at argumentationen med, at det er mere krænkende i dag end tidligere, kan jeg slet ikke følge.

Det er rigtigt, at det er helt legitimt at sige, at man vil have nogle højere strafferammer. Kunne vi så ikke få et bud på, hvad de skal være? Vil fru Birthe Rønn Hornbech ikke fortælle os, hvor mange år det så er, der skal oven i det, der er i dag? Det synes jeg kunne være væsentligt at få ind i debatten på nuværende tidspunkt, når man vil straffe så meget strengere, at vi så også får antallet af år.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jamen hvis fru Sandy Brinck er interesseret i en forhøjelse af strafferammerne, så fremsætter vi meget gerne et egentligt lovforslag om det.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg kan forstå, at man hører, hvad man vil høre. Jeg har ikke sagt, at jeg ønsker en forhøjelse af strafferammen. Fru Birthe Rønn Hornbech sagde, at fru Birthe Rønn Hornbech og Venstre ønsker en forhøjelse af strafferammen. Og så er det bare, at jeg stiller det helt relevante spørgsmål: Hvor højt?

Formanden:

Fru Anne Bastrup som ordfører.

Anne Bastrup (SF):

Voldtægt er en modbydelig forbrydelse, som kan give ofret store problemer i mange år af livet. Derfor er strafferammerne også ganske betydelige: 6 år og 10 år.

Voldtægt anmeldes i størrelsesordenen ca. 400 om året, og det er mit eget bud, at mørketallet formentlig er tilsvarende. Siden 1985 er der sket et markant fald i antallet af anmeldte voldtægtsforbrydelser, fra dengang 600 til i 1995 400. Og så kan man spekulere over hvorfor. For omvendt steg antallet af anmeldelser voldsomt fra 1975, hvor der sådan i grove træk var 300, til 1985, hvor der som nævnt var 600.

Grunden til denne stigning er efter min opfattelse, at kvindebevægelsens klare budskab om, at et nej er et nej, fik gennemslagskraft, også selv om der var tale om parforhold; et budskab, der blev understøttet af krisecentrene, der systematisk støtter kvinderne, hvis de ønsker at anmelde. Samtidig har det givet også haft betydning, at institutioner som Reden har fået de prostituerede til at anmelde, hvis de voldtages.

Det er samtidig også værd at bemærke, at faldet i antallet ikke er udtryk for et absolut fald.

Historien om politiets adfærd, manglende omsorg for kvinden osv. afholder formentlig stadig kvinderne fra at anmelde. Først når vi over hele landet får voldtægtscentre, så tror jeg på, at mørketallet formindskes.

Man kan så spekulere over, hvad der gør en kvinde til et voldtægtsoffer. Jeg tror, at hvis kvinden som sådan fik reel ligestilling, fik magt og som gruppe udstrålede magt, så er risikoen for, at mænd ser et overfald på kvinder som noget realistisk, formindsket. Men der er næppe tvivl om, at den enkelte kvindes egen evne til at sige fra, så det kan høres i den konkrete situation, også betyder noget.

Og hvem er så voldtægtsmanden? Han er formentlig understødt af samfundet, har manglende selvtillid, har måske ikke mulighed for at få normal sex, er måske seksuelt frustreret og/eller magtesløs og benytter sig derfor af voldtægten til at få magt.

Jeg tror ikke på, at straffens længde har nogen indflydelse på, hvorvidt en mand afholder sig fra at begå voldtægt. Men vi skal på den anden side huske, at ønsket om, at samfundet tager en voldtægt alvorligt, som regel afspejler sig i straffens længde.

Derfor er det interessant at finde ud af, hvad der er baggrunden for det tilsyneladende fald i straffens længde; et fald, der viser sig ved, at den gennemsnitlige straffelængde i 1980'erne var 18,3 måneder og i 1990'erne 15,8 måneder. Vi ser derfor frem til den undersøgelse, som justitsministeren har bebudet.

Den foreløbige vurdering af begrundelsen for det her fald er, at voldtægter, der anmeldes, er kontaktvoldtægter. Det vil sige, hvor parterne kender hinanden, og hvor selve spørgsmålet om, hvorvidt der har været tale om voldtægt eller ej, i høj grad er et bevisspørgsmål.

Jeg var sammen med en politimand fra Århus her for et par uger siden, der klart gjorde opmærksom på, at når det drejede sig om overfaldsvoldtægt, så var strafferammen på et helt andet niveau. Grunden til, at det ikke slår igennem i den gennemsnitlige straffelængde, er, at overfaldsvoldtægterne ikke er i så betydeligt et antal som kontaktvoldtægter.

Så tror jeg også, at vi i Folketinget nøje skal overveje den undersøgelse, som er kommet fra Esbjerg for ganske nylig, jeg tror, det var i oktober måned, den blev offentliggjort.

Den viser, at helt unge piger oplever det, man kalder date rape. Det vil sige, at de i deres adfærd på diskoteket har lagt op til mere, end de

selv ville. Så udsættes de for en kontaktvoldtægt, og bagefter er de flove og kan ikke over-skue at fortælle forældrene det. Og det tror jeg er en udvikling, som kan komme i sving, medmindre vi får sat fokus på det, hvad man jo også i Esbjerg har gjort konkret i SSP-samarbejdet.

Og så til det konkrete lovforslag. SF tror ikke på, at det er nødvendigt med en forhøjelse af strafferammen, og så har vi et principielt problem med minimumsstraffen.

Således som jeg har forstået det, kunne man, dengang vi tidligere havde minimumsstraffe, når det drejede sig om voldtægter, dvs. overtrædelse af straffelovens § 216, se et skred væk fra anvendelsen af § 216 til anvendelsen af § 217. Ministeren var inde på spørgsmålet om, at man kom i gang med at anvende betingede domme, men jeg tror alligevel, at den retspraksis, som gjorde, at man på et tidspunkt besluttede sig for at gå fra minimumsstraf i voldtægtsager til en almindelig strafferamme, skal man overveje nøje, før man går i gang med at fastlægge minimumsstrafferammer.

Peter Skaarup (DF):

I Dansk Folkeparti er vi helt enige med forslagsstillerne om, at der skal hårdere straffe til for voldtægt. Vi har også set en række grove voldtægtsforbrydelser, som er blevet videreførtalt af medierne på en måde, hvor det var helt klart og tydeligt, at der faldt for lave straffe til de pågældende. Det var tydeligt i hvert fald for mig, at den var gal, og at der skulle ses på de her straffeforhold fra Folketingets side. Derfor er vi helt enige i intentionen om, at straffen for voldtægt skal op på et højere niveau.

Vi kan så diskutere nogle af de punkter, som er lagt frem i beslutningsforslaget: Er det nok, at man kun taler om minimumsstraf i forhold til voldtægt mod unge under 18 år? Det vil vi gerne diskutere.

Vi mener faktisk, at vi skal indføre minimumsstraffe på hele området, sådan at man kan være sikker på, at er der tale om fuldbyrdet voldtægt, koster det en minimumsstraf, så man er overbevist om, at det nu engang er den straf, der bliver givet i alle tilfælde.

Og derfor skal det være vores forslag, når vi kommer frem til at udvalgsbehandle det her under det videre arbejde, at der så indføres minimumsstraf i alle tilfælde. Og det håber jeg egentlig også at forslagsstillerne er enige i.

Men det kan være, at man har fremsat det her, fordi man måske havde et håb om at overbevise venstrefløjen herinde om, at i hvert fald med hensyn til den flig, der vedrører voldtægt mod unge under 18 år, burde der i det mindste være forståelse for, at man kunne hæve strafferammerne på en ordentlig måde, men det er heller ikke sikkert, der er det. Det er der ikke meget der tyder på, f.eks. i forhold til det, som SF lige har sagt her fra talerstolen.

Og det er jo sådan set problemet, ikke bare med det her forslag, men generelt i Folketinget, når vi taler om de her strafferammer, eksempelvis i forhold til voldtægt, at der her i Folketinget er nogle mennesker, der overhovedet ikke ønsker at se på det reelle forhold her, men bare har en tanke om, at voldsændene trods alt skal have en ordentlig behandling, de skal have retssikkerhed osv., og så går det hele op i det. Men de ser ikke rigtig på, hvordan det egentlig går med ofrene, og det er dér, det store problem ligger her i Folketinget.

Man må nok erkende, at så længe der er et flertal bestående af Socialdemokratiet, De Radikale, SF og Enhedslisten herinde, vil man i de her spørgsmål ikke rocke sig en tomme. Så vil det være sådan, at hver eneste gang, man stiller forslag, er det maksimale man kan strække sig til fra ministerens side: Jamen nu skal vi nok også lige undersøge. Eller: Nu skal vi lige have nogle resultater hentet ind. Eller: Nu skal vi lige ringe til Norge og Sverige og høre, hvordan det går deroppe.

Det kan vi jo ikke bruge til noget. Hvis vi hver eneste gang, vi træffer beslutninger her i Folketinget, skal vente på en undersøgelse, kommer vi ingen vegne. Og det her er ikke den eneste sag, hvor det er sådan, desværre.

Så vores intention er som sagt, at vi kan støtte forslaget. Vi kunne godt tænke os, at det var noget skrapere specielt i forhold til det her med at indføre en minimumsstraf, som vi synes er det rigtige våben i den her kamp mod voldtægtsforbryderne. Og så kunne vi altså også godt ønske os, at straffeniveauet blev hævet en lille smule. Men vi har forståelse for, at man forsøger sig med på pædagogisk vis at forklare over for venstrefløjen, at det måske er det, der skal til, for at vi kan komme det lille skridt af vejen, som man gerne vil fra forslagsstillerne side.

Så der er klart støtte til forslaget fra Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg erkender, at jeg ikke har siddet i Folketinget så længe som hr. Peter Skaarup. Men hr. Peter Skaarup bruger meget tid på at sige, at det er venstrefløjen, der ikke ønsker minimumsstraffe. Nu hørte jeg fru Birthe Rønn Hornbech afvise beslutningsforslaget netop på baggrund af minimumsstraffe. Vil hr. Peter Skaarup karakterisere fru Birthe Rønn Hornbech som en del af venstrefløjen i dansk politik?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu beskrev jeg i min ordførertale den nye, ganske faretruende udvikling, der er ved at ske omkring den såkaldte date rape, det vil sige, at den helt unge kvinde møder en fyr på diskotek og har en meget tæt kontakt med ham. På et tidspunkt går den kontakt ud over det, hun selv vil sige ja til.

For hende er der tre ting, der så skal gøres. For det første skal hun af veninderne overbevises om, at der skal rejses en sag. For det andet skal hun af veninderne overbevises om, at hun skal gå hjem og fortælle forældrene det. Og så skal hun til sidst stå i en situation, hvor hun over for en domstol, der altså i øvrigt i parentes bemærket også består af lægdommere, almindelige mennesker, skal overbevise dem om, at det handlede om voldtægt, og at det ikke handlede om en kontakt, som førte til samleje.

Og dér kunne man godt forestille sig, hvis der var en minimumsstraf, at det for dommeren ville være et meget mere tungtvejende argument, der skulle til, for at domstolen som sådan kunne blive overbevist om, at der forelå en voldtægt.

De resultater, som jeg mener man kan læse ud af tidligere praksis, er, at så går de over til noget andet, alternativt frikender de den pågældende. Og hvordan tror hr. Peter Skaarup så, at den unge kvinde har det?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

I straffelovens § 216 står der: »Den, der tiltvinger sig samleje ved vold eller trussel om vold, straffes for voldtægt med fængsel indtil 6 år.« Og umiddelbart derefter står der: »Straffen kan stige til fængsel i 10 år, hvis voldtægten har haft en særlig farlig karakter eller der i øvrigt foreligger særligt skærpende omstændigheder.«

10 års fængsel for voldtægt. Er det det, hr. Peter Skaarup mener er alt for slapt? Og lad os så

få et bud på, som vi før fik efterlyst af Venstre, hvad det så skal være. Er det 20 år, er det 30 år, er det livstid, er det kastrering? Hvad er det, man mener, når man åbenbart mener, at 10 år er alt for slapt?

For det kan ikke være de konkrete domme, man nu begynder at klandre venstrefløjen i Folketinget for, for det er domstolene, der dømmer. Og vi har i hvert fald den opfattelse, at vi ikke kan stå her i Folketinget og dømme for domstolene. Det ved jeg godt at hr. Peter Skaarup ikke har noget problem med. Derfor er hr. Peter Skaarup også i stand til at tage konkrete sager op, hvor han ikke har været til stede i retssalen, hvor han ikke har hørt vidnerne, hvor han ikke ved, hvad der er foregået, og afsige en skråsikker dom i de sager. Det får han ikke Enhedslisten til.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg kan godt høre, at det er ligesom at slå i en dyne i forhold til SF og Enhedslisten og i øvrigt også Socialdemokraterne. Der er alle mulige gode argumenter for, at vi lige netop ikke i dette tilfælde kan stramme håndhævelsen i forhold til de kriminelle, altså i det her tilfælde voldtægtsforbrydere. Så er der det ene i vejen, så er der det andet i vejen, så er der det tredje i vejen. Det kan bare ikke lade sig gøre. Og det er problemet, hver gang vi diskuterer det her.

Til hr. Søren Søndergaard vil jeg sige: Der er jo i forslagens bemærkninger meget klart gjort opmærksom på, at den gennemsnitlige strafmængde er faldet fra 20,7 måneders ubetinget fængsel i 1981 til 13,4 i 1998 ifølge de seneste tal, man har. I den periode, vi taler om, er gennemsnitsstraffeniveauet altså faldet, og det kan ikke være tilfældige sager, der afgør det her. Det er en klar linje, der er i, at man giver lavere straffe. Og så kan det være nok så høje strafferammer, man har, men hvis strafudmålingen i den sidste ende går så langt ned, er det et problem, og det er selvfølgelig det, som forslagsstillerne og vi herinde prøver på at gøre opmærksom på og råbe op om, men uden at vinde gehør hos Enhedslisten.

Så vil jeg sige til fru Anne Baastrup med hensyn til de her problemstillinger: Jeg kan godt se, at der er de problemstillinger, som bliver nævnt, og sådan er det mange gange. Der er altid nogle problemstillinger, som ligger på kanten, og det må man prøve at tage hensyn til. Men derfor kan SF jo godt være med til at give et signal om,

at dette her skal straffes hårdere. SF kan vel heller ikke være interesseret i, at det gennemsnitlige straffeniveau falder med næsten 1 år i denne her 17-års periode, man taler om; det kan da ikke være rigtigt.

Og endelig i forhold til det, fru Sandy Brinck sagde, har jeg forstået på fru Birthe Rønn Hornbech, at fru Birthe Rønn Hornbech og Venstre ikke afviser forslaget, det skulle jeg faktisk hilse og sige, at det gør Venstre ikke. Men det er rigtigt, at fru Birthe Rønn Hornbech i nogle tilfælde har været lidt kritisk over for spørgsmålet omkring minimumsstraffe. Og det skal man jo også have lov til som folketingsmedlem at være kritisk over for, hvis man ikke ønsker det.

Men signalet om, at dette her skal straffes hårdere, og de pinde, der er nævnt i forslaget, har jeg forstået på Venstre at man støtter, og der er det, at jeg siger, at det store problem er venstrefløjen, der ikke vil støtte dette her.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Hr. Peter Skaarup kvitterede dog i det mindste så meget, at han godt kunne se, at der var nogle problemer. Men jeg synes overhovedet ikke, at hr. Peter Skaarup forholdt sig til problemerne.

Det drejer sig om helt unge piger, som oplever, at de er kommet i en situation, hvor de har gjort det, som far og mor havde sagt at de ikke måtte. Hvordan skal de så komme videre? Og hvad så, hvis de kommer over alle de hurdler og der bliver anlagt en sag ved domstolen, og så dommeren siger, at dette her ikke var voldtægt? Og det vil han sige, fordi der er en minimumsstraf og han mener, at den type af overtrædelser af straffelovens § 216 ikke i de her situationer skal give en straf på 1 år.

De kvinder, jeg kender, der har været udsat for voldtægt, har ét ønske. Det er – når de først har truffet beslutningen om, at sagen skal rejses – at få medhold.

Vi kommer til at se alt for mange sager, der bliver afvist, ligesom man gjorde i midten af 1970'erne.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det er altså ikke venstrefløjens eller lovgivningens skyld, at man ikke udnytter de strafferammer, som er i lovgivningen. Det er domstolene, der afgør det.

Kan vi påvirke det? Ja, det kan vi selvfølgelig godt. Det kan vi bl.a. påvirke gennem at føre en

diskussion, hvor vi fra politisk hold i forhold til den debat, der foregår i samfundet, er med til at præge samfundet i retning af at opfatte voldtægt som en meget alvorlig forbrydelse.

Jeg vil bare spørge hr. Peter Skaarup om én ting: Har hr. Peter Skaarup hørt ét ord fra nogen på venstrefløjen, som antydede, at voldtægt ikke er en meget alvorlig forbrydelse, der skal ses meget alvorligt på?

Det har hr. Peter Skaarup ikke. Og derfor er forskellen mellem os og ham, at vi nægter at gå ind i konkrete enkeltsager. Vi nægter at overtage domstolenes arbejde med at dømme på basis af denne her lovgivning, der eksisterer.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Nu vil man heldigvis af Folketingets forhandlinger efterfølgende kunne se, at hr. Peter Skaarup netop på spørgsmålet om minimumsstraffe henviste til venstrefløjen. Derfor står mit spørgsmål sådan set stadig og flagrer.

Men når nu hr. Peter Skaarup er blevet budbringer for Venstre, kunne det jo være, at hr. Peter Skaarup kunne løfte sløret for, hvor høj en strafferamme vi skal op på, hvis ulykken skulle ske, at vi fik en borgerligt ledet regering.

Så kunne vi få en hilsen omkring det også?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg har godt forstået – tror jeg – hvad SF's ordfører, fru Anne Baastrup siger, men ...

Formanden:

Det skal være en kort bemærkning til hr. Peter Skaarup.

Helge Adam Møller (KF):

Det beklager jeg. Jeg venter.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg skal svare på de stillede spørgsmål, men jeg kan bare konstatere i forhold til de stillede spørgsmål, at det er sådan en forsvarsmekanisme, man har fra venstrefløjens side, og det gælder også Socialdemokraterne. Altså det er noget med, at man er indstillet på at forsvare, hvorfor vi ikke skal hæve strafferammerne. Og så kan man diskutere det nok så meget.

Lad os forestille os, at vi giver fru Anne Baastrup ret i, når vi taler om minimumsstraffe, at der kan være nogle problemstillinger, som vi så

i hvert fald af hensyn til SF tager ud af det her forslag, og hvis man så fremsatte et andet forslag eller et ændringsforslag, hvor vi tog den lille del ud her og nu, der vedrører minimumsstraffe, og bare sagde, at vi ønsker, at det generelle straffenniveau i voldtægtssager hæves med omkring en tredjedel med det sigte at få gennemsnitsstraffen for voldtægt øget til et niveau omkring 18 måneders ubetinget fængsel, vil fru Anne Baastrup og SF være med til det?

Nej, det vil fru Anne Baastrup og SF ikke.

Derfor er det mange gange ørkesløst at diskutere det her med venstrefløjen, fordi man hele tiden går uden om den varme grød; man ønsker ikke straffenniveauet sat op.

Som svar på det er der jo den ene mulighed, hvis vi ønsker straffenniveauet sat op, at Folketinget sender nogle signaler om, at det ønsker man, men problemet er, at når Folketinget ikke sender nogen signaler, kan man sådan set gøre, hvad man har lyst til. Det er også et svar til hr. Søren Søndergaard. Så kan man sådan set gøre, hvad man har lyst til hos domstolene. De kan gøre helt, som de vil med hensyn til de domme, der bliver afsagt, og det har de gjort, nemlig på et niveau, hvor man har ladet dommene falde med et gennemsnit på 7 måneder igennem de seneste år.

Så det, der er nødvendigt, er, at Folketinget sender nogle signaler, der ikke er til at misforstå, og hvis Folketinget ikke gør det – og det gør de ikke, så længe venstrefløjen ikke vil være med – kan vi ikke få rettet op på det her.

Derfor har venstrefløjen og SF og Enhedslisten og Socialdemokratiet også et stort ansvar for, at dommene er faldet, at antallet af måneder er faldet.

Formanden:

Fru Anne Baastrup, sidste runde.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg tror ikke, hr. Peter Skaarup var kommet ind i Folketingssalen, da jeg holdt mit indlæg, men jeg har i mit indlæg meget nøje beskrevet den udvikling, som vi må forvente er sket med hensyn til voldtægt.

Sagen er nemlig den, at ægtefæller også bliver anmeldt for at begå voldtægt, hvis de gør det. Der er sket en ændring, hvor domstolene har sagt: Den ændring betyder, at vi samlet set, når det drejer sig om kontaktvoldtægter, ikke mener, at der skal være en eller anden form for ud-

vikling, hvorimod jeg er helt sikker på, når det drejer sig om overfaldsvoldtægter, at Rigsadvokatens beskrivelse af, hvad det egentlig er, der er sket, hvad det er, der gør, at der har været et fald, vil vise, at det simpelt hen er anmeldelserne.

Jeg har det sådan, at jeg bliver nødt til at vide, hvad virkeligheden er, før jeg overhovedet går med til nogen som helst form for ændring af straffeloven.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Hr. Peter Skaarup synes, at jeg selv og andre ordførere er i defensiven. Jeg synes nu, det er temmelig defensivt, at man ikke kan få et offensivt svar på, hvor høj strafferammen så skal være, og det eneste, man kan finde på, er at klandre andre for at være defensive.

Lad os nu få det dér offensive svar. Hr. Søren Søndergaard efterlyste det også. Strafferammen i dag er op til 10 år. Skal det være 20 år, livstid?

Og så synes hr. Peter Skaarup, det er ørkesløst at diskutere med os. Jeg kan forsikre ham om, at følelsen er gensidig.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Der var en enkelt ting i hr. Peter Skaarups sidste svartale, som jeg synes hr. Peter Skaarup skal have lejlighed til at korrigere, og det er, at hr. Peter Skaarup sagde noget i retning af, at domstolene jo alligevel bare gør, som det passer dem, som om de foretager strafudmåling, sådan som vinden blæser.

Det synes jeg faktisk ikke er rimeligt at fyre af her fra talerstolen. Domstolene dømmer ikke bare, som vinden blæser, og de dømmer heller ikke, og skal heller ikke dømme, på baggrund af de politiske signaler, som hr. Peter Skaarup efterlyser. Fri os for det. Så er vi langt ude, hvis det skulle komme så vidt i et samfund som det danske. Det siger jeg, uanset at jeg faktisk også, som hr. Peter Skaarup, er enig i de positive intentioner, der ligger bag det konservative forslag. Det skal jeg komme tilbage til senere i min ordførertale.

Men giv ikke indtryk af, at domstolene dømmer, som vinden blæser. Det er ikke for smart.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Det, man skal passe på med i den her debat, er at sige det, som hr. Jann Sjursen også siger her, at

det er sådan, at domstolene har deres egen verden og er helt uafhængige af politikere. Det er de jo ikke. Det er jo Folketinget, os herinde, der laver de love, som domstolene dømmer ud fra, og derfor skal domstolene i sidste ende rette sig efter, hvad et flertal i Folketinget beslutter, og det er det, vi appellerer til.

Det er sådan set meget enkelt. Vedtager vi det her forslag, giver vi et signal til domstolene om, at vi ønsker hårdere straffe på det her område, og det har domstolene selvfølgelig at rette sig efter.

Det er det, jeg siger, og derfor er der sådan set ikke meget mere at diskutere, for det er der et flertal herinde der ikke vil. Der er et flertal herinde, der ikke vil sige til domstolene, at de skal dømme hårdere i de her sager, og at gennemsnitsstraffeniveauet skal sættes op. Man kan bare konstatere, at sådan er det, og så vil vælgerne forhåbentlig sammensætte et andet folketing efter næste folketingsvalg, så de måske kan ændre ved det. Det kan vi håbe på, det er den eneste mulighed, der er tilbage, for noget tyder på, at man ikke vil ændre på virkeligheden fra bl.a. Enhedslistens og SF's side.

Så spørger fru Sandy Brinck om, hvad det så er for et niveau, vi taler om. Jeg kunne da meget vel forestille mig, at vi lavede en minimumsstraf på 2 år for voldtægt. Det ville da være et skridt i den rigtige retning, hvis man bare sikrede, at det var niveauet. Vi ved jo bl.a. fra bemærkningerne til forslaget, at gennemsnittet for straffene var på 13,4 måneder i 1998. Det ville da være en væsentlig forhøjelse, som vi alle sammen kunne være tilfredse med: at man lægger et laveste niveau for, hvad voldtægt kommer til at medføre af straf.

Til sidst skal jeg svare fru Anne Baastrup: Jeg er helt med på de forskellige reservationer, som SF har. Jeg kan bare konstatere, at man altid har reservationer, når vi her i Folketinget gerne vil forhøje straffen for grov kriminalitet, og derfor kommer vi desværre åbenbart ikke videre med SF, fordi man altid har reservationer, altid har nye undersøgelser, man skal lave. Undskyldningerne er talrige, og sådan er det bare, og derfor er det egentlig ikke nødvendigt at diskutere det mere. SF vil ikke være med.

Formanden:

Hr. Søren Søndergaard, sidste runde.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Hr. Peter Skaarup forsøger systematisk at skabe den idé, at Folketinget gennem beslutninger herinde kan gå ind og bestemme, hvad domstolene skal dømme.

Det kan vi selvfølgelig også, når det gælder strafferammer. Vi kan lægge rammerne for, hvad domstolene kan gøre, og det har vi gjort her. Der kan gives op til 10 år, så der er rige muligheder for at stramme. Men det, vi selvfølgelig ikke kan gøre, er at gå ind og fastlægge den enkelte dom.

Hvordan kan vi så påvirke? Jamen vi påvirker jo på den måde, at vi har et domsmandssystem. Vi har en dommer og to domsmænd i byretten. De domsmænd er udpeget ikke direkte, men indirekte af forskellige politiske partier. De er en del af den demokratiske debat og lader sig påvirke af den debat.

Når vi giver nogle klare meldinger om, at vi opfatter voldtægt som en meget alvorlig forbrydelse, betyder det selvfølgelig, hvis de domsmænd ellers deltager i den politiske og samfundsmæssige debat, at de bliver påvirket af det. Og så dømmer de selvfølgelig hårdere. Sådan er det. Så enkelt er det, og det er den måde, vi gør det på. Det har ikke noget at gøre med at vedtage noget her. Det har noget at gøre med, at vi siger vores mening og fremlægger vores synspunkter.

Så forstår jeg ikke, hvordan hr. Skaarup vil sikre sig, at domstolene retter sig efter et gennemsnit på 18 måneder for voldtægt. Hvordan skal det foregå, når det ved de sidste to, der skal dømmes, viser sig, at gennemsnittet på det tidspunkt er 11 måneder?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg synes egentlig, hr. Søren Søndergaard siger lige præcis det, der er sagen her, nemlig at vi, hvis vi vedtager det her forslag om strafferammerne, kan sende nogle signaler til domstolene, der ikke er til at misforstå: Hvis vi før har betragtet det som en meget alvorlig form for kriminalitet, siger vi nu, at det er en meget, meget mere alvorlig og grov form for kriminalitet. Det vil sende et signal til domstolene, der ikke er til at misforstå.

Ellers kunne vi lige så godt sætte os op på vores kontorer og slappe af og ingenting lave her i Folketinget, hvis ikke domstolene skulle rette

sig efter, hvad det er, Folketinget beslutter som princip omkring strafferammer.

Så der er ingen vej udenom: Hvis vi vil tilkendegive over for domstolene, at vi mener det her alvorligt, skal vi støtte forslag som det her eller andre, der måtte komme, der strammer op på de her ting.

Hvis vi ikke vil det, skal vi gøre som Enhedslisten, der åbenbart ikke vil være med til at stramme op på de her ting og tilkendegiver, at det ikke er så alvorligt alligevel, så man vil støtte sådanne forslag, som kommer frem her.

Det er jo det, vi ser hver gang med Enhedslisten og SF. Man vil ikke støtte stramninger på det her område så meget, som det er nødvendigt. Derfor kan domstolene og dommerne slappe lidt af og sige: Nå ja, men systemet er åbenbart o.k. Der er flertal for det, der fungerer nu, derfor behøver vi ikke gøre mere.

Formanden:

Fru Sonja Albrink som ordfører.

Sonja Albrink (CD):

For ikke så lang tid siden behandlede Folketinget CD's beslutningsforslag om indførelse af minimumsstraffe for forbrydelser, hvori der indgår krænkelse af det menneskelige legeme.

I forslaget anbefalede vi bl.a., at minimumsstraffen for voldtægt blev fastsat til ikke under 1 års fængsel. Derfor kan det vel næppe undre, at vi har stor sympati for dette forslag, selv om det jo ganske vist er lidt snævrere end vores forslag og knap så præcist anviser en teknisk løsningsmodel.

Forslagsstillerne er jo imidlertid også inde på, at minimumsstraffen absolut er et godt og egnet middel, og det vil vi da også gerne kvittere positivt for.

Det korte af det lange er jo, som jeg også nævnte under førstebehandlingen af vores eget forslag, at forbrydelser mod legemet, det være sig vold, trusler eller tvang, generelt vægtes for lavt. Der må med andre ord en ny dagsorden til.

Hvis man tager voldspakken fra 1997 som eksempel, har en tilsigtet straffeforhøjelse gennem anvisning i bemærkningerne til lovforslaget vist sig at have en begrænset gennemslagskraft. Dette sagt på trods af en højesteretsdom fra den 25. juni 1999, som fastslår, at domstolen skal lægge voldspakken til grund ved strafudmålingen.

Netop derfor er minimumsstraffe et godt alternativ, og som det også er anført i bemærkningerne til det her forslag, har domstolene jo mu-

lighed for i særlige tilfælde at gå under den fastsatte minimumsstraf, hvis betingelsen i straffelovens § 84 og § 85 er opfyldt.

I CD har vi selvfølgelig også med stor interesse læst de bilag, som er omdelt til dette forslag, hvori der redegøres for forskellige muligheder for at hæve straffeniveauet. Her omtales minimumsstraffe som en mulighed. Det fremgår af den pågældende besvarelse fra Justitsministeriet, at minimumsstraffe ganske vist er en mulighed, men at udviklingen er gået i retning af afskaffelse af minimumsstraffe, og at ulempen ved minimumsstraffe er, at det primært vil ramme de mindre strafværdige lovovertrædelser.

Og hvad skal man så sige til det? Jo, med hensyn til udviklingen er der jo sådan set kun at sige, at så må vi jo vende udviklingen, og med hensyn til ulemperne synes jeg måske godt, at man lige kunne standse op og tænke lidt mere over, hvad det egentlig er for nogle forbrydelser, vi her taler om.

Det er rent faktisk voldtægt, det vil sige, at nogen med vold eller trussel om vold har tiltvunget sig samleje med en anden. Det kan godt være, at nogle voldtægter er mindre strafværdige end andre, men det må altså nu engang være tilladt at sige nej, uanset hvordan forløbet forinden har været, og uanset om der måske endda er tale om voldtægt inden for ægteskabet.

Efter min opfattelse er tvangsmæssig sex en meget grov krænkelse af det enkelte menneske, og derfor må selv de mindst strafværdige voldtægtsforbrydere affinde sig med at skulle 1 år i fængsel. De har jo trods alt realiseret gerningsindholdet i en voldtægtsbestemmelse, og det synes jeg faktisk er lidt svært at finde nogen undskyldende momenter for.

Alt i alt synes vi derfor i CD, at der er tale om et godt forslag fra Det Konservative Folkeparti. Vi mener, det vil være hensigtsmæssigt, om vi prøvede at kæde det sammen med det forslag, som CD har fremsat, og så måske få et glimrende forslag ud af det.

Og det er faktisk det, jeg vil sige til den konservative ordfører i dag.

Elisabeth Arnold (RV):

Det er jo en alvorlig baggrund, der er årsag til dette forslags fremkomst, og det var det også, da vi den 15. november 2000 behandlede et forslag af tilsvarende karakter fra Centrum-Demokraterne.

Vold accepteres i det danske samfund i mindre og mindre grad. Vi havde en meget liberal

omgang med vold for bare 100 år siden, og nu er det efterhånden sådan, at mange typer af vold er blevet kriminaliseret. Vi accepterer altså i meget mindre grad vold. Selv sådan noget som voldtægt mod nuværende og tidligere samlivspartnere, voldtægt mod prostituerede dømmes også i dag; det gjorde det ikke tidligere.

Det værste, der kan ske for et voldtægtsoffer, er vel at anmelde en forbrydelse og så få at vide: Det her er ikke slemt nok til at kaldes voldtægt. I virkeligheden var det din egen skyld, i virkeligheden vil vi ikke rejse sagen, den person kan ikke dømmes.

Den overvejelse er jo den, som en hvilken som helst kvinde står over for, hvis hun skal beslutte sig for, om hun skal anmelde denne her voldtægt eller ej.

Og dér tror jeg at minimumsstraffen vil virke i modsat retning. Den vil betyde, at færre voldtægter vil blive anmeldt, færre voldtægter vil blive retsforfulgt, og det vil være til stor skade for bevidstheden om, at vold ikke accepteres.

Derfor tror jeg faktisk, at minimumsstrafbeholdningen vil virke i modsat retning af, hvad vi egentlig ønsker, nemlig at vold skal straffes, voldsforbrydelser skal straffes.

Så minimumsstraffe er vi i dette tilfælde ikke tilhængere af, for vi tror simpelt hen, at det vil påvirke anmeldelsespraksis. Det vil betyde, at i tilfælde, hvor man normalt ville have anmeldt det, vil man så ikke gøre det, for man tænker, at gerningsmanden ikke vil blive dømt, for minimumsstraffen er alligevel så høj, så retten vil sige: Det vil vi ikke taksere det til, så slemt kan det ikke være. Og det værste for et voldtægtsoffer er at få at vide i al offentlighed, at det her var ikke slemt nok.

Det Radikale Venstre vil ikke udelukke, at hårdere straffe for voldtægt vil kunne komme på tale, og vi vil ikke udelukke, at vi vil være med til at sende et signal i form af lovgivning herindefra, men vi vil ikke gøre det på så løst et grundlag, som der ligger her. Vi vil have et solidt grundlag at arbejde på, og vi vil meget nødig beskyldes for lovsjusk. Derfor kan vi ikke støtte dette forslag; vi vil afvente den undersøgelse, som justitsministeren vil fremlægge på et senere tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg er helt enig med fru Elisabeth Arnold i, at lovsjusk er uacceptabelt. Men nu er det jo ikke et

lovforslag, vi behandler, det er faktisk et beslutningsforslag, og hvis beslutningsforslaget vedtages med fru Elisabeth Arnolds stemme, fordi man synes, det er rigtigt, så er det jo den regering, fru Elisabeth Arnold selv er medlem af, der udformer det nøjagtige lovforslag, og det er jeg da hundrede procent sikker på at justitsministeren aldrig vil lægge navn til, medmindre det ikke var lovsjusk. Så den bemærkning synes jeg ikke passer.

Det er et beslutningsforslag, der udtrykker en hensigt og en idé, og så skal det omsættes til et lovforslag, hvis der er flertal for det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Den kritik accepterer jeg simpelt hen ikke. Jeg må sige til hr. Helge Adam Møller, at der står i beslutningsforslaget:

»Det generelle strafniveau i voldtægtssager hæves med omkring 1/3 med det sigte at få gennemsnitsstraffen for voldtægt øget til et niveau omkring 18 måneders ubetinget fængsel.«

Det må siges at være en ret præcis angivelse af, hvilket indhold der skal være i en kommende lovgivning, og der er simpelt hen ikke nogen basis i nogen statistik eller nogen undersøgelser for det her. Der er simpelt hen givet nogle meget præcise beskrivelser af, hvad der skal ske med den lovgivning, der efterfølgende kommer.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Hvilken basis havde fru Elisabeth Arnold og fru Elisabeth Arnolds regeringsparti, dengang man fremsatte et forslag om bekæmpelse af vold fra regeringens side, hvor man præcis kunne sige, at fra den ene dag til den anden skulle straffen stige med 1 år, noget, der afstedkom et ord, man ikke må sige her, men så en balle i hvert fald fra landsretten om, at vi var på kant med grundloven. Hvilken basis havde fru Elisabeth Arnold dengang? Lad os lige høre lidt om det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

En for ringe basis, må jeg svare fru Birthe Rønn Hornbech, og derfor har vi lært af vores fejl, og vi gør det ikke igen.

Formanden:

Hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Efter Enhedslistens opfattelse er voldtægt en meget alvorlig forbrydelse, som afspejler nogle mere fundamentale problemer i samfundet, som afspejler nogle mere fundamentale problemer omkring kvinders stilling. Derfor har vi også den opfattelse, at hvis det er rigtigt, at helt sammenlignelige voldtægter i dag dømmes mindre hårdt end tidligere, så er det ikke en udvikling, vi bifalder.

Spørgsmålet er så: Er det tilfældet? Problemet er jo, at det kan vi ikke sige, og det kan ikke besvares ud fra at se på gennemsnitstal. Som bl.a. fru Anne Bastrup fra SF har været inde på, ved vi ikke, om der er tale om helt sammenlignelige voldtægter, eller om der er andre hensyn, der gør sig gældende. Vi har med andre ord behov for en nærmere redegørelse for at se, om det er den vej, udviklingen er gået.

Jeg vil godt benytte lejligheden til alligevel at rejse eller måske gentage en lidt mere principiel diskussion i forhold til den måde, de her forslag kommer op og bliver fremlagt på og argumenteret for fra borgerligt hold.

I bemærkningerne til lovforslaget står der, at formålet med beslutningsforslaget er at skabe en mere effektiv beskyttelse af primært kvinder gennem en generel forhøjelse af straffen for voldtægtskriminalitet. Det spørgsmål, man bliver nødt til at stille sig, er, om en forhøjelse af straffen sikrer kvinder mod voldtægt. Er det virkelig det, der er løsningen, og hvad er det, der dokumenterer den påstand?

Som vi også har hørt i dag, er det jo sådan, at mens de gennemsnitlige tal, hvad angår straf for voldtægt, i en periode er gået ned, har vi også set et faldende antal anmeldelser og sigtelser. Så hvordan hænger de ting sammen?

Der er altså meget, der tyder på, at det ikke primært er bare det eller overhovedet det at hæve straffen eller for den sags skyld sænke straffen, der er afgørende for at sikre kvinder mod voldtægt. Det er noget andet, og det er noget meget mere afgørende, nemlig at pille ved de mekanismer i samfundet, som er årsag til, at voldtægt eksisterer.

Det er formentlig ikke noget, man i en lang periode kan udrydde fuldstændig, men man kan gøre meget, og der er ingen tvivl om, at ikke mindst kvindebevægelsen og den aktive kamp for kvinders ligestilling har været med til at sætte fokus på undertrykkelsen af kvinder og dermed også været med til at trænge voldtægter i baggrunden, været med til at sikre, at samfun-

det havde en anstændig opfattelse af, hvor alvorlig en forbrydelse voldtægt er.

Men denne her måde at se straf som fundamental løsning på nogle problemer, der er meget større, er noget, der kendetegner hele forslaget.

I bemærkningerne på side 2, anden spalte, står der angående unge:

»Truslen mod unge skal efter forslagsstillernes opfattelse imødegås ved, at der indføres en minimumsstraf for voldtægt mod personer under 18 år.«

Truslen skal imødegås ved straf. Igen og igen og igen, uden nogen former for dokumentation. Man får ikke Enhedslisten til at acceptere den form for argumentation, det er ikke noget, vi vil acceptere; vi mener, at disse problemer skal diskuteres bredere.

Men tilbage til forslaget: Vi har som sagt den opfattelse, at der ikke er grundlag for at straffe voldtægt mildere, og at der ikke er noget grundlag for at straffe sammenlignelig voldtægt mildere. Derfor vil vi selvfølgelig også nøje se på det her spørgsmål i forbindelse med, at Straffelovrådet kommer med sin samlede gennemgang, hvor jo netop muligheden for at placere forskellige straffesanktioner i forhold til hinanden er til stede.

Dermed også være sagt, at vi afviser den idé, at det er hensigtsmæssigt at ordne straffeloven ved at tage sådan hovsa-elementer op, i takt med at der sker noget ude i samfundet, men at der netop er behov for en grundigere gennemgang, hvor vi placerer straffen for forskellige forbrydelser i forhold til hinanden, og dér kan jeg tilslige fuld støtte fra vores side til, at voldtægt vil være en af de forbrydelser, der vil blive vurderet på det allerskarpeste.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hr. Søren Søndergaard spørger, om det overhovedet er rigtigt, at en forhøjelse af straffen for denne forbrydelse vil medføre, at færre kvinder bliver voldtægtet. Ja, klart, det vil det, det er jeg ikke i tvivl om, og lad mig nævne en anden, som ikke er politiker, og som heller ikke er i tvivl om det, og jeg citerer her fra en kronik i Jyllands-Posten den 13. november i år. Den er skrevet af cand.mag. Lone Nørgaard, og hun skriver:

»Det danske retssystem har med dommene« – det er de mange voldtægtsdomme, der er faldet de sidste år – »sendt neonsignaler ud om, at en rask lille voldtægt her, lidt hurtigt oralsex dér, er

der ingen grund til at tage særlig alvorligt. At ødelægge en ung piges liv bliver ikke regnet. Det er dét budskab, der lanceres.«

Og der er jeg ikke et sekund i tvivl om, at nogle af de ekstremt kriminelle, der begår det her, godt har fattet, at det straffes utrolig mildt, og derfor fortsætter de med at gøre det. Så selvfølgelig løser det ikke hele problemet, men det hjælper.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jamen altså hr. Helge Adam Møller er en troende mand, og det kan man jo dyrke i kirken, og hr. Helge Adam Møller dyrker det så her, og som vidne påkalder han en anden troende person. Men der var ikke nogen dokumentation i det. Altså at der er en person, der tror på det samme som hr. Helge Adam Møller, det er da ikke nogen dokumentation.

Men de tal, der er fuldstændig klare, er, at i den samme periode, hvor straffen for voldtægt er gået ned, er antallet af anmeldelser gået ned. Det er fakta. Hvordan forholder vi os til dét?

Ja, jeg vil ikke konkludere ud fra det, jeg vil være meget påpasselig med at konkludere ud fra det. Omvendt synes jeg også måske, hr. Helge Adam Møller skulle være lidt påpasselig med at konkludere alt for voldsomt på basis af sin tro.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Så lad mig i stedet for min tro bruge min sunde fornuft; det er måske lidt af det samme.

Lad os nu tage et eksempel. Vi ved alle sammen, alle danskere, at det er forbudt at have mere end 1 liter spiritus med hjem, når man har været i udlandet. Det straffes i øjeblikket med en afgift, og jeg tror, det er det dobbelte i bøde, omkring 1.000 kr., for at tage en flaske whisky ind ude i lufthavnen.

Jeg kan garantere hr. Søren Søndergaard for, at der blev smuglet endnu færre flasker whisky ind, hvis bøden blev hævet til 20.000 kr., altså hvis straffen blev markant forhøjet, og jeg kan garantere hr. Søren Søndergaard for, at hvis vi nu sagde, at bøden falder til 25 øre – det er stadig væk forbudt og ulovligt at smugle spiritus – så var der 100 gange så mange, der tog en ekstra flaske. Det viser da, at straffen virker præventivt. Tror hr. Søren Søndergaard heller ikke på det?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil bare sige til hr. Helge Adam Møller, at jeg synes, det var en meget lidt klædelig sammenligning at gøre mellem voldtægt, som er en alvorlig forbrydelse, og så indsmugling af en flaske spiritus uden at betale afgift. Det er en banalisering af voldtægt, som jeg ikke synes om.

Men dertil vil jeg også godt tilføje, at jeg ved ikke, hvad det er for kredse, hr. Helge Adam Møller befinder sig i. Jeg kan bare sige, at i de kredse, jeg befinder mig, sidder man altså ikke og diskuterer, om man skal begå voldtægt i forhold til, om man nu får 16 måneder eller 18 måneder eller 12 måneder. Naturligvis gør man ikke det, for man begår ikke voldtægter. Og jeg forstår simpelt hen ikke, at hr. Helge Adam Møller er bekendt med kredse, hvor den slags diskussioner gennemføres.

Formanden:

Hr. Jann Sjursen som ordfører.

Jann Sjursen (KRF):

Voldtægt er en meget grov forbrydelse, og det er det også, selv om anmeldelsestallet, som flere ordførere har været inde på, er på vej ned sådan umiddelbart set i hvert fald. Voldtægt skal forebygges, og vi er fra Kristeligt Folkepartis side af den opfattelse, at der kan gøres mere på det område i forhold til holdningspåvirkning, i skolen f.eks., men også med den indsats, som politiet kan gøre i det nære miljø.

Men voldtægt skal selvfølgelig også straffes. Og i og med at voldtægt er en meget grov forbrydelse, må vi også, når vi ser på strafferammerne for voldtægt, befinde os i den ende af strafferammerne, hvor udmålingen af straffelængden er lang.

På den baggrund vil jeg sige, at vi fra Kristeligt Folkepartis side ser positivt på Det Konservative Folkepartis forslag. Vi er af den opfattelse, at strafniveaue generelt i forhold til personfarlig kriminalitet og altså også, når det gælder voldtægt, skal hæves.

Vi er også af den opfattelse, at det vil være en god idé at indføre minimumsstraf, sådan som også Det Konservative Folkeparti foreslår med sit forslag, og som vi drøftede det for nylig, da vi her i Folketinget behandlede et beslutningsforslag fra Centrum-Demokraterne.

Justitsministeriet har så iværksat en undersøgelse for at se på det, man kunne kalde strafniveaue i sammenlignelig voldtægt, og det er

selvfølgelig udmærket i forhold til også at få flere facts på bordet for at belyse problemstillingen. Vi har også selv fra Kristeligt Folkepartis side taget initiativ til, at Straffelovrådet generelt skal vurdere strafferammerne, og jeg forventer i øvrigt også, at Straffelovrådet går ind og ser på spørgsmålet om minimumsstraffe i den forbindelse.

Også det kan være med til at kvalificere grundlaget for en fortsat debat, og jeg siger fortsat debat, for jeg tror ikke, at vi er færdige med at drøfte det her spørgsmål, når vi er kommet gennem det beslutningsforslag fra Det Konservative Folkeparti, som vi nu behandler.

Men uanset disse gode initiativer, hvor vi altså selv har medvirket til det ene, nemlig at Straffelovrådet generelt skal foretage en gennemgang af strafferammerne, så vil vi godt tilsige Det Konservative Folkeparti positiv deltagelse i udvalgsarbejdet omkring det her beslutningsforslag.

Det, at der er igangsat undersøgelser, det, at Straffelovrådet også er i gang med at vurdere strafferammerne generelt, skal ikke afholde et flertal i Folketinget fra at træffe beslutning om f.eks. strafniveauet i voldtægtsager, og som jeg tidligere har tilkendegivet, er det altså Kristeligt Folkepartis opfattelse, at strafniveauet for voldtægt skal hæves, og det er, som vi ser det, det primære sigte med Det Konservative Folkepartis forslag.

Tom Behnke (FRI):

Frihed 2000 kan støtte beslutningsforslaget fra Det Konservative Folkeparti. Det er vores opfattelse, når vi ser på strafgennemsnittet, gennemsnittet af den udmålte straf, altså ikke strafferammerne, men den straf, man rent faktisk kan ifaldes, hvis man har overtrådt den pågældende paragraf, at strafgennemsnittet er alt for lavt.

Specielt hvis man sammenligner det med andre kriminelle handlinger, går det helt galt. Hvis vi ser på, hvad strafgennemsnittet er for voldtægt, og så sammenligner med, hvad strafgennemsnittet er for røveri, så vil man se en markant forskel. Det straffes langt hårdere at begå røveri, end det gør at begå fuldbyrdet voldtægt.

Vi har i Frihed 2000 den opfattelse, at det er forkert. Vi har den opfattelse i Frihed 2000, at den personfarlige kriminalitet er den, der skal straffes allerhårdere her i landet, langt hårdere, væsentlig hårdere end økonomisk kriminalitet, berigelseskriminalitet, for der er jo netop tale om, at der her er mennesker, der bliver skadet

på livstid, hvorimod når vi taler om berigelseskriminalitet, er det i langt, langt de fleste tilfælde – det er i hvert fald hovedreglen – jo kun penge, vi taler om; kun ting, der kan erstattes igen; kun ting, som forsikringen kan ordne. Men taler vi om personfarlig kriminalitet, så er man mærket for resten af sit liv, og derfor skal gerningsmanden selvfølgelig have en straf, der kan mærkes.

Når vi taler om strafproportioner, har jeg bemærket, at inden for det sidste års tid har justitsministeren rent faktisk været enig i det, jeg står her og siger. Justitsministeren har officielt tilkendegivet, at han også mener, at der er problemer med proportionaliteten mellem strafudmålingen for personfarlig kriminalitet og økonomisk kriminalitet.

Hvis ikke det er beslutningsforslaget her, der skal gøre det – for det tager regeringen afstand fra – og hvis ikke det er nogen af de forslag, som Frihed 2000 kommer med, der skal gøre det, hvad er det så? Altså, det er det, vi ligesom savner en forklaring på.

Jeg ville stille mig fuldt tilfreds, hvis ministeren gik på talerstolen og sagde: Vi kan ikke bruge det her beslutningsforslag; vi synes ikke lige, det er måden at gøre det på. Men nu skal Folketinget bare høre: Vi har en slagplan for, hvordan vi får ændret på de her ting. Flot.

Men det gør ministeren ikke. Ministeren holder sig kun til at afvise ideer, der kommer fra andre, og vi ser ikke rigtig, at der kommer nogen ideer fra ministerens egen side til at få ændret på proportionaliteten mellem den personfarlige kriminalitet og den økonomiske kriminalitet, og det er synd.

Lad mig så også sige, at når vi taler om den egentlige voldtægt, altså § 216, så er forudsætningen jo, at der har været anvendt vold eller trusler om vold. Hvis det ikke er tilfældet, kan det være, at det falder ind under nogle af de andre paragraffer. Men når man taler om lige præcis voldtægt, så er det under anvendelse af vold eller trusler om vold. Og er man i den situation, og har domstolene fundet én skyldig i det, så bør man også have en straf, der er til at tage og føle på.

Når så fru Anne Baastrup prøver at negligere de voldtægter, der foregår i dag, bliver man jo noget rystet. Med den negligering, som fru Anne Baastrup lagde ind i sin ordførertale, er der ikke tale om voldtægt; så er man ude over de bestemmelser, der er i § 216, så kan det godt være, det er noget andet. Men er der tale om, at

der blevet anvendt vold eller trusler om vold, så er det voldtægt, og så bør det straffes som voldtægt.

Og lad mig så sige til diskussionen om, hvorvidt der skal være en minimumsstraf, at det er der jo allerede i dag. Der er en minimumsstraf i § 216 i straffeloven. Overtrædelse kan nemlig ikke straffes med bøde, heller ikke med hæfte – det er vi så i øvrigt ved at afskaffe, det kommer nok på et tidspunkt – men selv med den formulering, der er i dag, kan det ikke straffes med bøde eller hæfte.

Altså, der er en minimumsstraf. Bliver man kendt skyldig i voldtægt, så skal man i fængsel, og efter de gældende regler er det minimum 30 dage i fængsel. Så der er en minimumsstraf.

Så den dér diskussion om, at man ikke vil have en minimumsstraf ind, holder ikke. Det har Folketinget været enige om i mange år. Det, man kan diskutere, er, hvor minimumsstraffen så skal ligge henne. Det er en helt anden diskussion. Men det var bare for at få bragt det på plads.

Det, der er vores intention i Frihed 2000, er, at strafudmålingen sættes væsentligt højere, end den bliver i dag, og det er vores opfattelse, at det her beslutningsforslag er en glimrende måde at gøre det på. Det er i hvert fald et skridt i den rigtige retning.

Jeg vil afslutningsvis sige, at havde vi formuleret forslaget her, så havde vi nok skruet bissen lidt mere på; men jeg forstår til fulde – også på hr. Helge Adam Møller, ordfører for forslagsstillerne – at man har prøvet at lave et forslag, som man håbede på kunne samle flertal i Folketinget. Det tror jeg ikke man kan. Vi har desværre et forkert sammensat Folketing i øjeblikket, men det kan være, det hjælper efter næste valg.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Der er rent faktisk et flertal i Folketinget, som har fået gennemført, at man gør op med den traditionelle gamle model om, at det er pengene, der er vigtigere end mennesket.

Men hvor var hr. Tom Behnke, dengang Enhedslisten, Kristeligt Folkeparti og SF fik regeringen til at vedtage et forslag til vedtagelse, der gik på, at Straffelovrådet skulle se samlet på, hvordan strafferammerne ser ud?

Der var et af eksemplerne netop det forfærdelige: En person bliver slået til lirekasemand, han får en bestemt type af straf. Så tager han en tegnebog, og så er det et andet niveau. Det var et

af eksemplerne under den dér debat. Men da stemte Frihed 2000 imod. Så kom ikke her og sig, at der ikke er et flertal i Folketinget, som ønsker at få gjort op med det her.

Og så synes jeg, det er utrolig strengt af hr. Tom Behnke – jeg forsøgte virkelig at komme med et afbalanceret indlæg under førstebehandlingen her, hvor jeg forsøgte at inddrage den virkelighed og den viden, der var, og jeg nævnte den nye undersøgelse i Esbjerg, som hr. Tom Behnke tilsyneladende ikke kender, og sagde: Problemet for de kvinder er da, at den pågældende bliver frikendt efter § 216.

Det er så alvorligt for en pige, som kommer i den situation, at den pågældende voldtægtsforbryder så bliver frikendt. Det synes jeg hr. Tom Behnke skulle have taget mere alvorligt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg tror da, at alle herinde – det har jeg da hørt af debatten her – er fuldstændig enige med hr.

Tom Behnke i, at voldtægt skal straffes og dømmes, og det skal dømmes hårdt. Det er en alvorlig forbrydelse.

Problemet er, og det var hr. Tom Behnke overhovedet ikke inde på, at der måske er en del kvinder, som ikke anmelder noget, som de opfatter som voldtægt, fordi de er nervøse for, at forbryderen skal blive frikendt.

Det er et selvstændigt problem, at hvis minimumsstraffen bliver så høj, at domstolene vil være tilbøjelige til at sige, at det her var ikke slemt nok til at være voldtægt, så risikerer man, at anmeldeshyppigheden vil gå ned, og så er der mange kvinder, som går rundt og ikke tør anmelde en voldtægt, fordi de ikke vil udstilles i offentligheden med al den skam og omtale, det giver.

Den del af det kommer hr. Tom Behnke slet ikke ind på. Vi har jo interesse i, at så mange voldtægter som muligt bliver anmeldt og prøvet i det retlige system.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FRI):

Til fru Elisabeth Arnold: Det tror jeg ikke på. Det kan godt være, det er sådan, hvis det er jurister, der er involveret i det her, som har kendskab til de her ting, som kender systemet ind og ud. Jeg tror ikke på, at den kvinde, der er blevet udsat for en voldtægt, sætter sig ned og begynder at læse juraen og vurdere: Er der en minimums-

straf lagt ind her? Er der en risiko for, at geringsmanden bliver frifundet?

Næh, det er slet ikke de tanker, der gør sig gældende dér. Det er ikke tanker i forhold til frifindelse, fordi der er en strafferamme og måske en minimumsstrafferamme. Det tror jeg slet, slet ikke på.

Og i forhold til fru Anne Baastrup: Hvad angår det forslag til vedtagelse, som Frihed 2000 skulle have stemt imod, må jeg sige, at med den fremlæggelse, som fru Anne Baastrup her giver – det kan godt være, fru Anne Baastrup kun nævner noget af forslaget til vedtagelse og behændigt undgår nogle andre elementer i det, det skal jeg ikke kunne sige – står jeg ganske uforstående over for, at vi skulle have stemt imod det. Det er gået min næse forbi, absolut.

Men lad os kigge på det. Vi finder ud af, hvilket nummer det er; så går jeg tilbage og ser på det, og så finder vi da ud af det. Så må der være sket en fejl. Så simpelt er det med den fremstilling, som fru Anne Baastrup giver her i dag, hvor jeg ikke har mulighed for at kontrollere det.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Med det kendskab, jeg har til hr. Tom Behnke, var jeg også forundret over, at Frihed 2000 stemte imod. Og jeg var, husker jeg, selv nede og spørge, om det virkelig kunne være rigtigt. Og det var i december 1997.

Jeg synes, hr. Tom Behnke skulle prøve at snakke med nogle af de kvinder, der har været udsat for voldtægt, og som ikke ønsker at anmelde det. Voldtægt er det mest modbydelige, og specielt kontaktvoldtægterne, hvor man oplever, at man nok selv har været lidt ude om det. Og så stå i en situation, hvor man kommer på et krisecenter, kommer til sin praktiserende læge eller andre og forsøger at komme ud over den forfærdelige situation, man er i, og så samtidig får at vide af veninderne: Du må hellere lade være, for vi ved godt, at det er svært at få ham dømt, og så skal du sidde og fortælle om det, og du var altså også lidt halvfuld.

Jeg har veninder, der har ladet være med at gøre det, fordi de ikke ville stå i en situation, hvor den pågældende blev frikendt for voldtægt.

Hr. Tom Behnke er slet ikke klar over, hvad det betyder for en kvinde at stå i den situation, når han kan stå her og bare sige, at sådan noget gør en kvinde ikke, når hun skal anmelde en

voldtægt. Det kan jeg forsikre hr. Tom Behnke om hun gør.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg er fuldstændig enig med fru Anne Baastrup. Det er en overvejelse, som masser af kvinder utvivlsomt gør sig: Skal de anmelde det her med risiko for, at fyren bliver frikendt, eller skal de lade være med at anmelde det; så har man dog ikke fået sagen trukket frem i offentligheden.

Jeg synes, det er et utrolig stort fremskridt, at vi nu kan se, at det sker hyppigere og hyppigere, at kvinder anmelder deres nuværende eller tidligere samlever for voldtægt. Det kunne ikke lade sig gøre for nogle år siden, de kunne ikke blive dømt. Nu kan man altså få dømt også folk, man lever sammen med. Og prostituerede kan få en voldtægtsmand dømt for voldtægt; det kunne man heller ikke for nogle år siden.

Det betyder, at praksis har ændret sådan, at man accepterer mindre vold i parforhold og mindre vold også i andre situationer. Men det er under alle omstændigheder en overvejelse, som er utrolig svær for den kvinde, der er blevet udsat for en eller anden form for forbrydelse, der kan minde om voldtægt. Så jeg vil sige til hr. Tom Behnke: Lad være med at negligere det.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg forstår ikke hr. Tom Behnkes rationale. I den situation, hvor man som kvinde skal overveje, om man vil foretage en anmeldelse, så er det en velovervejet situation. Der mener hr. Tom Behnke ikke, at minimumsstraffen betyder noget. Men i den situation, som nok er knap så velovervejet – det kan vi vel blive enige om – hvor voldtægten bliver begået, der betyder det pokkers meget, at der er en minimumsstraf.

Det hænger ikke sammen, må jeg sige til hr. Tom Behnke. Der er ingen logik i den argumentationsrække.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FRI):

Jeg tror, debatten er ved at køre helt af sporet.

Jeg holder en længere ordførertale, hvor jeg netop gør det meget klart og virkelig understreger, at jeg mener, at voldtægt er den allerværste form for forbrydelse, man overhovedet kan begå. Derefter skal jeg høre fra fru Elisabeth Arnold, at jeg står her og negligerer det. Så er vi da

kørt helt forbi hinanden i hvert fald. Jeg negliger det bestemt ikke.

Det, diskussionen gik på på det tidspunkt, som fru Elisabeth Arnold måske refererer til, det var det dér med, hvilke overvejelser man gør sig, og det, at man er bange for, at gerningsmanden bliver frikendt. De overvejelser kan jeg forstå er nogle, som man efter fru Anne Baastrups erfaringer gør sig allerede i dag. Det er altså nogle overvejelser, man gør sig, uden at der er en minimumsstraf inde i billedet.

Spørgsmålet er så: Bliver den bekymring større eller mindre, eller er det det samme, hvis man indfører en minimumsstraf? Og der var mit argument, at jeg tror ikke, at de, der har været udsat for voldtægt, studerer juraen så nøje, så de går ind og vurderer, om minimumsstraffen er 30 dages fængsel eller 6 måneders fængsel, eller hvad man nu ville sætte den til. I dag er minimumsstraffen 30 dages fængsel.

Så det er dér, min pointe er. Jeg tror ikke, bekymringen bliver anderledes eller forskelligartet, hvad enten vi sætter en højere minimumsgrænse ind end den, der er i dag, eller vi ikke gør det.

Og det dér med, at jeg skulle negligere det. Altså hvad skal man næsten sige andet, end at jeg mener, voldtægt er den allerværste form for forbrydelse, man kan begå? Og derfor har vi den opfattelse, at man skal straffe de gerningsmænd væsentlig hårdere, end man gør i dag. Det er det, vi appellerer til, og det er det, beslutningsforslaget går ud på: at få straffet væsentligt hårdere.

Men det er jo det, Det Radikale Venstre ikke vil være med til. Det Radikale Venstre vil ikke straffe hårdere, SF vil ikke straffe hårdere, regeringen vil ikke straffe hårdere. Så hvem er det, der negligerer?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg tror ikke, hr. Tom Behnke var i salen, dengang justitsministeren fortalte i sit indlæg, at erfaringen fra minimumsstrafbestemmelser er, at der i videre omfang kommer betingede domme.

Det, jeg selv har læst mig frem til, er, at erfaringerne fra dengang, vi havde minimumsstraf på 1 år i § 216, var, at domstolene gik over til at anvende § 217 om ulovlig tvang. Og det er en konsekvens, som naturligt vil komme, når man står med en domstol, hvor der er to lægdommere, og hvor de så overvejer – og det er kontaktvoldtægten, jeg snakker om: Hvad var det for en

situation, begge var berusede, hun sagde nej, hvornår sagde hun nej, sagde du nej, før, under eller efter at trusserne var taget af, hvornår sagde du nej?

Det er den dér modbydelige situation – og det bekræftes også af avislæsning m.v. – en kvinde ikke vil gå for en dommer for at fortælle om, medmindre der er sandsynlighed for at hun rent faktisk kan få domstolen til at forstå, at hun oplevede det som voldtægt.

Det er ikke et ønske fra SF's side at få nedsat straffen for voldtægt, slet, slet, slet ikke. Efter min opfattelse er strafferammen, som den skal være. Vi skal bare vide, om det kun skyldes kontaktvoldtægter, at den er faldet, eller om overfaldsvoldtægter også er med i billedet. Vi skal vide noget mere.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Hr. Tom Behnke fortsætter argumentationen med, at overvejelserne for ofret ikke ændrer sig på baggrund af en minimumsstraf, men jeg har stadig væk ikke fået noget svar på, hvorfor i alverden de så ændrer sig for krænkeren. Det hænger ikke sammen i mit hoved, og jeg vil meget gerne have at vide, hvordan det hænger sammen i hr. Tom Behnkes hoved.

Og så må jeg minde hr. Tom Behnke om, at jeg faktisk sagde i mit ordførerindlæg, og jeg citerer: Når vi får redegørelsen fra Rigsadvokaten kan der meget vel vise sig grunde til, at vi fra socialdemokratisk side vil gå ind i overvejelser om præciseringer eller skærper. Så lad være med at sige, at vi ikke vil.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Folk, der bliver dømt, skal straffes, men folk, der ikke bliver dømt, straffes ikke. Folk, der ikke bliver anklaget, bliver ikke dømt, og folk, der ikke bliver anmeldt, bliver ikke anklaget. Vi kan ikke få flere dømt for voldtægt end dem, der bliver anmeldt. Det er meget banalt, og det synes jeg også, man skulle tage med ind i debatten.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FRI):

Det, som domstolene i første omgang skal tage stilling til, er: Er den pågældende lov overtrådt. Ja eller nej? Er vedkommende skyldig eller uskyldig? Derefter fastsætter man, hvad straffen skal være.

Hvis det er sådan, at den pågældende sag ikke falder ind under straffelovens § 216, kan den subsidiært henføres til straffelovens § 217. Strafferammen er i dag 6 år for overtrædelse af § 216, og den er 4 år for overtrædelse af § 217. Jeg tror, at strafferammen er i orden, som den er, men det, vi har problemer med, er den faktisk udmålte straf, når det er godtgjort, at den pågældende paragraf er overtrådt.

Det påstås, at en dommer ikke sidder og vurderer bevisbyrden, altså om vedkommende er skyldig eller uskyldig, men sidder og vurderer: Vil vedkommende være skyldig, hvis der er minimumsstraf, eller er vi nødt til at sige, at så har vedkommende ikke gjort det alligevel? Jamen en dommer kan da ikke med alle beviser på bordet sige: Nej, jeg tror ikke, han begik den voldtægt, for jeg synes, det er synd, hvis han skal have mere end f.eks. 3 måneders fængsel. Det kan en dommer da ikke gøre, og det kan man da ikke påstå, at dommerne vil gøre. Jeg ved godt, at ministeren i sin indledning sagde, at der er en tendens til, at man måske frafalder eller noget lignende, men hvis ministeren har belæg for det, bør han da gøre noget ved det. Udgangspunktet må være, at domstolene vurderer: Er han skyldig eller uskyldig? Og derefter: Hvad skal straffen være?

Med hensyn til om en minimumsstraf er afgørende for gerningsmanden, er det vores klare opfattelse, og hr. Helge Adam Møller har på glimrende vis illustreret det. Hvis ikke straffen havde nogen betydning, hvorfor straffer vi så overhovedet? Hvorfor så overhovedet straffe folk? Selvfølgelig fordi man ved, at hvis noget er ulovligt, hvis noget er kriminelt og noget, man ikke skal gøre, lader man være med at gøre det, også fordi man ved, at det kan få konsekvenser bagefter.

Når gerningen er udført, handler det derimod for ofret kun om at få oplevelsen ud af livet igen, få den overstået, og eventuelt få gerningsmanden straffet i det omfang, det kan lade sig gøre. Men her sidder man jo ikke og padler i paragrafferne, og det tror jeg i øvrigt heller ikke en gerningsmand ville gøre.

Formanden:

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Helge Adam Møller.

Helge Adam Møller (KF):

Et par af ordførerne har været inde på, at de måske i virkeligheden havde forventet, at dette for-

slag ville være en anelse strammere, og det kan jeg sådan set godt forstå. Men tingene er med vilje lagt meget blødt frem i håb om, at der dermed skulle være mulighed for at skaffe et flertal i Folketinget. Det håb viste sig, nok som forventet, at blive beskæmmet, men jeg vil godt sige tak til Venstre, Dansk Folkeparti, CD, Kristeligt Folkeparti og Frihed 2000 for den positive opbakning af ideerne og intentionerne i forslaget.

Alle har heldigvis været enige om, at voldtægt er ekstremt krænkende og nedværdigende og giver alvorlige psykiske mén. Vi ved også alle sammen, at strafniveauet fra at have været lidt under 2 år for omkring 20 år siden nu er faldet til at være lidt over 1 år. Der er altså sket en markant sænkning af strafniveauet gennem de sidste 10, 15, 20 år.

Det sænkede strafniveau er efter konservativ opfattelse et fuldstændig og aldeles forkert signal til gerningsmændene. Det må være sådan, at der er en del, der i dag siger: Jamen det at voldtage en kvinde er altså ikke længe særlig groft eller særlig alvorligt, for de straffe, der udmåles, er i hvert fald markant lavere end dem, der blev udmålt tidligere. Det er baggrunden for, at vi har fremsat dette forslag, og det er baggrunden for, at vi vil kæmpe for, at der sker en markant opstramning i strafudmålingen.

Specielt når det gælder helt unge – så kan man diskutere, hvor niveauet ligger, men vi har sagt, at det er unge under 18 år, altså under den personlige myndighedsalder – er det selvfølgelig særlig alvorligt. Voldtægt er altid alvorligt, men det er endnu alvorligere, endnu mere skadeligt og endnu mere ødelæggende for en så ung pige at blive udsat for det, og derfor mener vi, at straffen skal være markant hårdere, end den er i almindelighed.

Vi foreslår, at det som absolut hovedregel skal betyde, at straffen skal udmåles i den øverste halvdel af strafferammen, dvs. mellem 3 og 6 år, og hvis det er den særligt grove voldtægt mellem 5 og 10 år. Den måde, vi mener er bedst til at sikre, at der for disse ekstremt grove voldtægter udmåles straffe oppe i strafferammens øverste halvdel, er ved at foreslå en minimumsstraf på 1 år, og det vil jeg godt vende tilbage til om et øjeblik.

Adskillige ordførere har været inde på, hvordan man skal kunne ændre strafudmålingen som anført i forslaget, hvis det bliver vedtaget. Der har været mange spørgsmål om, hvor høj strafferammen, som i øjeblikket er 6 henholdsvis 10 år, skal være. Skal den være 8 år, 10 år, 12 år,

14 år? Jeg mener ikke, at der er behov for at ændre strafferammen. Jeg mener, at strafferammen på 6 år for almindelig voldtægt, hvis man kan kalde det sådan, er o.k., og strafferammen på 10 år for særdeles grov voldtægt er også o.k. Men problemet er, at man konstant bevæger sig rundt nede i den nederste fjerdedel af strafferammen i langt de fleste tilfælde. Det kan man jo se af gennemsnitsstraffen, som altså ligger på lidt over 1 år, mens strafferammen går op til 6 år.

Det er utrolig sjældent, man går op over 3 år, og jeg tror, man skal lede meget længe, før man finder en straf på 3½ eller 4 år for slet ikke at snakke om endnu højere straffe. Det vil sige, at domstolene ikke udnytter strafferammen, og det bebrejder jeg sådan set ikke domstolene, for hvis et flertal i Folketinget – og det tegner det jo til – synes, at den strafudmåling, man har, er o.k., må domstolene jo konstatere, at de så faktisk dømmer, som flertallet i Folketinget mener, de skal dømme, og det er jo deres opgave.

Jeg beder også om, man lægger mærke til, at vi har været meget omhyggelige med beslutningsforslaget – det siger jeg af hensyn til fru Elisabeth Arnold – for at det ikke skulle kunne kaldes lovsjusk. Vi har ikke villet bevæge os ind på at sige helt nøjagtigt, hvordan det rent teknisk skal gennemføres, for det kan rent teknisk gennemføres på to, tre eller fire forskellige måder. Men der er nogle, der er klogere end mig i hvert fald, nemlig Justitsministeriets Lovafdeling, og jeg har stor tiltro til, at hvis der er flertal for forslaget, kan den udforme paragraffen sådan, at der bedst og mest juridisk korrekt bliver sørgt for, at det, der er ideen i forslaget her, bliver gennemført.

Jeg mener sådan set, det er en fremgangsmåde, vi godt indimellem kunne bruge noget tiere i forbindelse med beslutningsforslag, så vi ikke løber ind i nogle juridiske faldgruber, og derfor mener jeg stadig ikke, man kan kalde dette forslag lovsjusk. Det kan man vel i øvrigt kun, hvis det er et lov- og ikke et beslutningsforslag. Man kan sige, at man synes, at forslaget er forkert eller sjusket eller urimeligt eller mangler en hel bunke, men lovsjusk kræver vel et lovforslag.

Så siger justitsministeren og også Socialdemokratiets ordfører, at de aldrig har ønsket, at strafniveauet skal sænkes. Det er jo en god melding, og den kvitterer jeg for, men jeg spørger så: Hvorfor har man så ikke gjort noget ved sagen? Vi har jo vidst gennem ganske mange år, at strafniveauet var faldende, men mig bekendt er

der ikke foretaget noget eller sat nogen undersøgelser i gang før her for nylig. Da vi bragte sagen op i august måned sidste år, altså for snart 15 måneder siden, og gjorde opmærksom på disse tal, der allerede havde været kendt i flere år, skete der jo heller ikke yderligere.

Man har altså haft masser af muligheder for at sige: Det synes vi er forkert – når man har den grundholdning, som jeg nu forstår, man har om, at niveauet ikke skal falde – og det må vi gøre noget ved. Lad os nu få lavet en undersøgelse. Den kan gennemføres lynhurtigt, kan jeg forstå, for Rigsadvokaten kommer med resultatet inden jul eller i hvert fald inden årets udgang. Men man har altså ikke gjort noget tidligere, selv om man – hvis man virkelig ville gøre noget, og hvis man virkelig mente det – havde haft mulighed for allerede det uskellige år siden at sige: Det her er uacceptabelt, det vil vi ikke finde os i, og derfor skærper vi strafniveauet på den ene eller den anden måde.

Til sidst må jeg indrømme, at der er en ting, der har chokeret mig. Man har diskuteret det lidt, men jeg forstår det simpelt hen ikke. Justitsministeren tog som den første bolden op, han var også den første, der var på talerstolen, og nu kan jeg desværre ikke citere nøjagtigt, hvad ministeren sagde, for jeg har ikke hans talepapir. Men sådan som jeg opfattede det, gav ministeren udtryk for, at hvis man indførte en sådan minimumsstraf, risikerede man, at domstolene ville dømme anderledes og mildere end det, forslaget i virkeligheden lægger op til. Jeg kan se, ministeren nikker, så det var rigtigt opfattet, og fru Anne Baastrup og fru Elisabeth Arnold sagde det samme med lidt andre ord, altså at det er det farlige ved minimumsstraffen.

Jeg indrømmer blankt, at så er der et eller andet rivende galt, for så er der altså nogle dommere eller nogle domsmænd i dette land, som klart og tydeligt ikke følger gældende lov. Hvis vi i dette Folketing vedtager, at straffen for voldtægt mod en ung under 18 år som absolut hovedregel skal udløse mellem 3 og 6 års fængsel, og at man ikke kan gå under 1 år, medmindre sagen falder under de to særlige paragraffer 84 og 85, er det da domstolens opgave, hvad enten de synes, det er for hårdt eller for blødt eller for mildt, at dømme efter den lov, der er vedtaget.

Man siger altså direkte, at det vil domstolene eller nogle enkelte dommere ikke gøre indimellem. De vil have lov til at sige: Vi synes altså, det er urimeligt, at det er bestemt, at vi skal give mindst 1 år. Vi synes kun, der skal gives 3 mæne-

der, og da vi ikke har 3-måneders-muligheden, siger vi simpelt hen, at der har ikke været tale om voldtægt.

Det er da fantastisk, og fastholder man det, må vi jo konstatere, at der er nogle dommere, der skulle afskediges. Nu er det ikke sådan lige til at afskedige en dommer, men lad mig tage et tilsvarende eksempel: I dag har vi en strafferamme på 6 år, men der kunne måske være en dommer, der sagde: Det her synes jeg skal give 9 år. Skulle han så også have lov til bare at idømme 9 år? Og skulle vi så sige: Nå, det er dommerens personlige mening, det er o.k.?

Nej, det er for grotesk, hvis dommere ikke følger loven, og det tror jeg også de gør, og det vil de også gøre i fremtiden, uanset om de er enige eller ej, for det er jo deres opgave. Vi fastsætter loven, og dommerne følger loven, og sådan skal det være.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det har været en meget spændende debat, og jeg er også glad for her på falderebet at kunne konstatere, at alle partiers ordførere har talt om voldtægt som en meget alvorlig kriminalitet, hvor det er afgørende vigtigt, at sagerne kommer til politiets og anklagemyndighedens kendskab, og at de pågældende sager også bliver pådømt af domstolene.

Det er, når alt kommer til alt, jo det allervigtigste, at vi ikke har for store mørke tal, altså at nogle kvinder i vort samfund går rundt som ofre for en alvorlig forbrydelse, uden at der er blevet rejst en straffesag over for gerningsmanden. Derfor er jeg enig med de ordførere, der i dag har sagt, at den udvikling vi har oplevet på dette område, er en glædelig udvikling, hvor flere og flere sager kommer til politiets og anklagemyndighedens kendskab. Det gælder også sager, som før i tiden, for 10, 20 år siden, aldrig nogen sinde kom til politiets og anklagemyndighedens kendskab og aldrig blev pådømt, fordi der var tale om de typer af voldtægt, som jeg synes, højreparterne her i salen overhovedet ikke har forholdt sig til.

Man har alene talt om den type voldtægtssager, hvor der er tale om overfaldsvoldtægt. Det er også dem, der af gode grunde fylder mest i pressen, om jeg så må sige, fordi overfaldsvoldtægt, som jo også ofte er forbundet med egentlig vold, er en meget, meget alvorlig form for kriminalitet. Men det, der er sket, og som måske kommer til udtryk, når man laver gennemsnitsberegninger af strafudmålingen, er, at de voldtæg-

ter, der finder sted i et ægteskab eller et parforhold, hvor manden ikke respekterer, at et nej er et nej, og sagen så i dag anmeldes som en voldtægtssag, jo i bund og grund er det, der gør, at gennemsnitsniveauet bliver trukket nedad.

Men vi kan ikke sige, hvor meget kontaktvoldtægterne, som det jo hedder i fagsproget – altså de voldtægter, hvor offer og gerningsmand kender hinanden godt på forhånd – er skyld i den gennemsnitlige nedsættelse af strafudmålingen, og derfor burde hr. Helge Adam Møller være glad for, at den undersøgelse nu bliver lavet, så vi får et langt mere kvalificeret grundlag at træffe vore beslutninger på.

Hvis der skal være en lille smule hæderlighed i dansk politik i dag, må man ikke bruge denne debat til at klandre nogen partier her i salen for at se med mildere øjne på voldtægt som noget kriminelt. Det er der ikke belæg for på baggrund af debatten, og det synes jeg højreparterne skulle holde sig for gode til. Alle partier i denne sal har det fælles synspunkt, at det er vigtigt med en effektiv retshåndhævelse over for voldtægtskriminalitet.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg kunne godt høre, at justitsministeren rundede debatten flot af, men jeg synes, der er et principielt spørgsmål, som stadig står og flagrer lidt.

Hr. Helge Adam Møller sagde i sit indlæg, at hr. Helge Adam Møller ikke bebrejder domstolene faldet i strafniveauet. Hr. Helge Adam Møller må meget undskylde, men jeg mener, at domstolene har ansvaret for de domme, der afsiges, og at de signaler, som Folketinget sender, kan aflæses i strafferammen.

Jeg kunne forstå, at hr. Helge Adam Møller ikke var utilfreds med selve strafferammen. Men kan vi ikke blive enige om, at domstolene har det fulde ansvar for de domme, der afsiges, og at vi har sendt nogle signaler ved at bestemme nogle ret betragtelige strafferammer, også på dette punkt? Og kan hr. Helge Adam Møller ikke også bekræfte ved samme lejlighed, at alderen faktisk indgår i den helt almindelige vurdering af skærpende omstændigheder, og at man dermed meget let kan nå op på de 10 år?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu tog justitsministeren ordet lidt ud af munden på mig, men jeg markerede også nærmest

for at prøve at få hr. Helge Adam Møller lidt ned på jorden igen.

Ligesom i går, hvor jeg måtte gribe hr. Helge Adam Møller i nogle rygmarvsreflekser, må jeg også i dag sige, at jeg udtrykkeligt i min ordførertale til dette forslag sagde, at Det Radikale Venstre ikke vil udelukke, at hårdere straffe kan komme på tale, men at vi også gerne vil have et solidere grundlag at bedømme på.

Jeg udelukkede altså ikke, at vi kunne gå ind for hårdere straffe, men så kom der senere en meget ophidset debat med både hr. Peter Skaarup og hr. Tom Behnke, som jo ikke havde meget at gøre med den udmærkede debat, vi havde under hr. Helge Adam Møllers beskrivelse af forslaget. Men jeg vil altså blot sige, at vi ikke har udelukket noget, vi vil bare gerne have lov til at lave det på et ordentligt grundlag.

Så blot en enkelt bemærkning til hr. Helge Adam Møllers afsluttende indlæg. Strafniveauet er gået ned, og det var hr. Helge Adam Møller meget utilfreds med, men antallet af anmeldelser er også gået ned. Det kan jo være, at der ikke har været så mange af de meget skræppe voldtægter, som har trukket gennemsnittet op, men det kan man jo ikke vide, hvis man ikke har en ordentlig statistik at kigge på.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Ja, det kan jo godt ske, når det drejer sig om Det Radikale Venstre, at man skal være glad og fornøjet for lidt, og det er da rigtigt, at fru Elisabeth Arnold sagde, at hun og hendes parti ikke udelukker, at hvis der skulle vise sig noget, så vil man måske, måske.

Men jeg ville hellere have hørt fru Elisabeth Arnold sige: Vi synes, strafniveauet er for lavt. Vi synes, krænkelsen er lang, langt større set i forhold til de straffe, der normalt udløses, og derfor vil vi godt arbejde seriøst med dette her de næste 2, 3 eller 4 måneder – og fru Elisabeth Arnold må såmænd også godt få den 5. måned – og derefter vil vi fremsætte et lovforslag, der skærper straffen markant for denne frygtelige forbrydelse. Det var da rene og klare ord for pengene, og så vidste jeg, hvor De Radikale stod. Men man siger, at man ikke vil udelukke – nej, jeg vil heller ikke udelukke, at jeg bliver 120 år, men sandsynligheden er nok ikke så stor.

Til fru Sandy Brinck angående strafferammerne: Ja, vi fastsætter strafferammerne, det er helt klart. Men det, der indimellem er problemet efter mit og mange andre partiers mening, er, at

domstolene ikke udnytter strafferammerne, og når vi indimellem har debatten og kan konstatere, at straffene ligger nede i den nederste fjerdedel, og at flertallet i Folketinget støtter det, fordi det ikke ønsker at ændre noget, når andre partier kommer med forslag om, at man skal gå betydelig højere op i strafferammen – ja, så må det jo konstateres fra domstolenes side, at de er i overensstemmelse med intentionerne bag loven.

Det er det samme, når det drejer sig om vold. Vi har § 245 om alvorlig vold med op til 4 års fængsel, men gennemsnitsstraffen er 5 måneder, så her er man nede i den nederste ottendedel af strafferammen. Det har vi diskuteret fem eller seks gange inden for de sidste 10 år på grund af et konservativt forslag om at forhøje strafferammen, men hver gang kan domstolene jo se, at der ikke er lyst til at hæve strafniveauet for den forbrydelse, og så må de jo konstatere, at det er rigtigt, at de arbejder nede i den nederste fjerdedel og aldrig giver over 1 års fængsel. Men jeg bebrejder ikke domstolene noget – næh, jeg bebrejder fru Sandy Brinck og fru Elisabeth Arnold og det venstreorienterede flertal på retsombudet i dette høje Ting.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Det er dog utroligt, at jeg på mine små skuldre skal bære, at domstolene ikke udnytter en strafferamme. Det ansvar må domstolene da tage. Det er vores opgave som politikere at give dem en strafferamme, som de kan arbejde inden for, men at domstolene så vælger at ligge nede i den nederste ende, som hr. Helge Adam Møller siger, kan aldrig blive mit ansvar. Jeg fastsætter strafferammen, og de dømmer, og den adskillelse havde jeg faktisk også en fornemmelse af, at Det Konservative Folkeparti støtter.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jo, det er fru Sandy Brincks ansvar, men det hviler ikke alene på fru Sandy Brincks skuldre, det skal deles med mange andre i dette Folketing.

Det er da klart, at Folketinget har fastsat nogle strafferammer, og at domstolene skal dømme inden for disse strafferammer. Det gør domstolene også suverænt. Men når vi så her i Folketinget kan konstatere, at domstolene eksempelvis konstant ligger nede på det meget lave niveau, er der jo en mulighed for at tage sagen op i Folketinget, og stort set hver gang, det er blevet gjort, viser det sig, at så siger et flertal i Folketin-

get i f.eks. det konkrete eksempel med § 245 om alvorlig vold: Jamen vi synes, det er i orden med den domspraksis, hvor straffene ligger nede i den nederste ottendedel.

Så kan vi bare konstatere, at domstolene holder sig inden for strafferammen, men at straffene ligger nede i den nederste ottendedel, og at flertallet i Folketinget synes, det er rigtigt. Så kan man da ikke bebrejde domstolene noget, men man kan bebrejde fru Sandy Brinck og hele det øvrige flertal.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Hvis man nu et kort øjeblik gik ind på hr. Helge Adam Møllers tankegang om, at vi sender signaler, som domstolene indretter sig efter, ud over at vi giver dem nogle strafferammer, kan domstolene efter den debat, vi har haft i dag, ikke være i tvivl. Samtlige ordførere har taget voldsomt afstand fra voldtægt, der kan ikke være nogen som helst tvivl om det. Det signal er fuldstændig klart, men domstolene skal stadig holde sig inden for strafferammen. Jeg forstår stadig ikke hr. Helge Adam Møller, men signalet er klokkeklart.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det hr. Helge Adam Møller for den sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg kan helt bekræfte, at det bliver den sidste korte bemærkning for mit vedkommende.

Det er ikke et klokkeklart signal, der er sendt efter den debat, der er foregået i dag. Man kan kun sende klokkeklare signaler til domstolene ved at ændre lovgivningen, og det troede jeg fru Sandy Brinck vidste. Vi har spurgt gang på gang, og vi har fået kloge svar fra både den nuværende og den tidligere justitsminister, som siger, at den eneste måde, hvorpå man klokkeklart kan sikre en ændret domspraksis i op- eller nedadgående retning, er ved, at dette Folketing vedtager et lovforslag. Det behøver ikke altid ændre strafferammen, det kan gøres på anden måde, og beslutningsforslaget henviser jo også til, at det kan gøres på en anden måde.

Men kun en ny lov kan ændre domstolens praksis. Vi kan sige, hvad vi vil fra denne talerstol, men det ændrer ikke noget, før vi har stemt og vedtaget et lovforslag. Det fastholder jeg.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

30) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 26:

Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af mulighed for straksdomme efterfulgt af straksafsoning for debuterende kriminelle under 23 år.

Af Karsten Nonbo (V) og Thomas Christfort (KF) m.fl.

(Fremsat 31/10 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Beslutningsforslaget fra Venstre og Det Konservative Folkeparti pålægger regeringen inden udgangen af dette folketingsår at fremsætte de nødvendige forslag til lovændringer og foretage de fornødne ændringer i de administrative forskrifter med henblik på at indføre straksdomme efterfulgt af straksafsoning for debuterende kriminelle unge under 23 år, således at de forhindres i at hænge fast i kriminalitet.

Jeg er enig med forslagsstillerne i, at det er vigtigt at sætte hurtigt og konsekvent ind over for unges kriminalitet, helst inden den unge låses fast i en kriminel løbebane. Jeg er bare ikke enig med forslagsstillerne i, at det er hurtige straffe på 2 til 4 dages fængsel, der er vejen frem. Erfaringerne fra navnlig udlandet viser, at korte fængselsophold ikke har den tilsigtede kriminalpræventive effekt over for kriminalitetstruede unge, som forslagsstillerne hævder. Der er tværtimod nærmest den modsatte effekt, altså at de derigennem kommer til at hænge fast i krimi-